Annak, aki először csak a partról szeretné nézni. A víz csobogását onnan is hallani.

Papírhajó a virágfolyón

Lili szerette a patakpart sárga virágait. A patakot már kevésbé. Ha egy kavicson nagyot loccsant a víz, mindjárt anya szoknyája mögé bújt. „Mackó, neked nem hangos?” A mackó kék masnija épp a füle mellett billegett. Lili az egyik fülét betakarta vele. „Így jobb?”

Leültek a pokrócra. „Csukjuk be a szemünket, és találjuk ki, mit mond!” – súgta Mackó. Lili hallgatózott. „Kotty-kotty. Szerintem azt mondja, hogy gombóc.” Mackó még jobban hegyezte a fülét. „Szilvás?” Most először esett meg, hogy a patak loccsant egyet, és Lili elnevette magát.

A kosárban volt egy rózsaszín papírlap. Lili hajtogatta, Mackó a mancsával leszorította a sarkokat. Mire elkészültek, csinos kis hajó állt közöttük. „Hol a kikötő, kapitány?” Lili egy margarétára mutatott. „Ott. De én ma a partról leszek kapitány.”

Anya letette a hajót a margaréta mellé, oda, ahol alig mozdult a víz. Lili az ölébe ültette Mackót. Innen látta, hogy a rózsaszín hajó alatt egy másik rózsaszín hajó is ring. Amikor az egyik megbillent, megbillent a másik is. „Nézd csak, Mackó! A víz is hajtogatott egyet.”

A hajó orra megakadt egy lelógó fűszálban. „Megvárjuk a szelet?” – kérdezte Mackó. Lili nézte egy darabig. Aztán anya mellé ült a lapos partra. „Inkább adok neki egy pici lökést.” A mutatóujja hegye a vízbe ért. Hűvös volt. A hajó továbbsiklott, az ujjáról pedig kövér csepp gurult Mackó orrára.

„Most már nekem is van patakom!” – örült Mackó. Lili még egyszer megérintette a vizet. Ezúttal csak azért, hogy lássa a karikákat. Este a párnáján megkérdezte: „Mackó, hallod még?” A szobában csend volt. Lili a füléhez emelte a mackót. „Kotty-kotty” – súgta neki. „Holnap is kimegyünk.”

Ha te lennél a kapitány a virágfolyón, milyen nevet adnál a hajódnak? Súgd meg a mackódnak, mielőtt elalszik.